

Això de les obres a la carretera no s'acaba mai.

Aquesta expressió la sentim sovint i la diem en forces ocasions, principalment ara, que les carreteres d'aquest indret del Vallès estan travessant, per donar-hi un qualificatiu que no ofengui a ningú, per una frase «experimental» i això dels experiments sabem que acostumen a costar cars; en aquest cas peces trencades quan la cosa va normalment i a l'hospital quan hi ha una mica més de pega.

Si parléssim en termes esportius diríem que això són els «imponderables», però d'aquests imponderables val més que no en parlem. No és pas perquè no hi hagi tema per estona, sinó perquè està demostrat que és en va gastar-hi temps i tinta.

Dit en correcte català, «ja pots xiular si l'ase no vol veure».

Dit en termes turístics, «Espanya es diferente».

Dit en llenguatje familiar, «festejote i passa com puguis».

Fins aquí és força normal, crec que no hem dit res de nou. Si algú no ho ha vist que surti i miri.

El que sí és novetat són els discs de limitació de velocitat que s'han posat en alguns punts de la nostra població.

Velocitat màxima 40 km. per hora. Certament a l'any 1972 això de 40 km. per hora ja és ben poca cosa, fins i tot els ciclistes hauran de frenar si no volen infringir les normes de circulació.

A més a més, aquests senyals sí que podem dir que no s'acaben mai. Jo els primers dies anava una mica despistat i vaig repassar el còdi de circulació, doncs com a conductor experimentat ja no recordo la meitat de coses. Vaig trobar-hi això:

"Artículo 171

Señales prohibitivas. Tendrán forma de disco de 60 cm. de diámetro.

Velocidad limitada. Cifras en kilómetros o cifras aisladas. Prohibido circular a mayor velocidad que la indicada en kms. por hora.

Fin de limitación. Disco blanco con barra inclinada negra. Significa el final de la prohibición anterior. Eventualmente puede estar pintado sobre el reverso de la señal situado en sentido contrario. Si las limitaciones son varias esta señal puede llevar en color gris los símbolos de la prohibición o limitación que anula. Sin ninguna indicación significa vía libre."

Com que aquests dies ha fet una mica de vent, vaig pensar que aquest ens havia gastat una broma, i s'havia emportat el de fi de limitació, però ara veig que la broma la varen gastar els que posaven els senyals.

Ja veig que en arribar a Granollers o Barcelona, o qualsevol altre ciutat, els urbans ens preguntaran: d'on veniu? Si diem de Sta. Eulàlia ens posaran la multa perquè anem a una velocitat exagerada, més de 40 kms. per hora, si vénen de Caldes o qualesvol altre poble la cosa ja serà diferent, doncs ells no tenen discs de limitació. Per això podem dir que al nostre poble les senyals no s'acaben mai. Ja m'imagino aquest estiu tots els que surten de Sta. Eulàlia provocant «embotellaments» o del contrari ens veurem obligats a infringir el còdi.

Quan es posa una llei o es dona una norma sembla que hauria de ser donada pensant en els que l'han d'obeir, i ben concreta, del contrari, i posant-les a mitges, hi ha el perill d'interpretar-les també a mitges.

Josep Valls

Hem observat en un dels nostres articles la frase **baix la direcció de...** El mot **baix**, en aquest cas, és mal aplicat. Ens explicarem.

Baix és usat, correctament, per traduir el mot castellà **bajo**. I cal parari-hi esment perquè, moltes vegades la traducció de **bajo** per **baix** no és correcta.

És només admissible quan **bajo** és un adjectiu: **un home baix** (un hombre bajo); o bé quan té la funció d'adverbi: **parlar baix**; **són a baix**, etc.

Però quan el mot **bajo** és preposició, llavors és inadmissible **baix**, i cal traduir-lo per **sota** o **sots**.

Així, hem de dir o escriure: **sota la presidència** (bajo la presidencia); **sota les ordres**; **sota la direcció**; **sota la influència**; **sota d'un arbre**; **sota la protecció**; **sota l'aspecte**; **sots jurament**; **sots un altre nom**; **sota el perill de**; etc.

També volem, avui, cridar l'atenció en una sèrie de paraules, les quals sovintment s'usen en forma totalment incorrecta.

Ens referim a aquelles que, no sabem encara per quins set sous, el poble s'ha acostumat, ja sigui en pronunciar-les, ja en escriure-les, a anteposar-hi la partícula **es**.

N'assenyalem, doncs, algunes de les més usuals:

Forma incorrecta	Forma correcta
escarxofa	carxofa
esclofolla	clofolla (també, clòvia)
escoberta	coberta
esgraó	graó (també, esglaó)
esmolls	molls
espanotxa	panotxa (també panolla)
espalmatòria	palmatòria (també, portabugies)
estenalles	tenalles
estisores	tisores
estovalles	tovalles

M.